

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 63/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2016 prerokoval sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky oznámeniami Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 1052/14/1000-10 z 9. februára 2015, č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-9 zo 16. februára 2015 (Rvp 3517/2015) a č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-24 z 24. februára 2015 (Rvp 4634/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti [REDACTED] vedené pod spisovými značkami Rvp 3517/2015 a Rvp 4634/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 63/2016.

2. Sťažnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 18. marca 2015 a 1. apríla 2015 doručené sťažnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa

čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámeniami Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/1 Gn 1052/14/1000-10 z 9. februára 2015, č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-9 zo 16. februára 2015 a č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-24 z 24. februára 2015.

Z obsahu sťažností a ich príloh vyplynulo, že sťažovateľ sa na základe rozhodnutia Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 o privatizácii časti zdravotníckeho zariadenia „NsP [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] - časť Obvodné zdravotné stredisko [REDAKOVANÉ]“ a na základe kúpnej zmluvy „o predaji časti podniku č. 2068/2001“ uzatvorenej 27. apríla 2001 s Fondom národného majetku Slovenskej republiky stal s účinnosťou od 1. mája 2001 vlastníkom „OZS [REDAKOVANÉ]“.

Krajský úrad v Košiciach vydal 11. septembra 2000 pod č. 2000/08797 povolenie [REDAKOVANÉ] na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológie a určil ako miesto výkonu činnosti neštátne zdravotnícke zariadenie „ObZS [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“. Následne bola 13. októbra 2000 uzavretá „Zmluva o nájme nebytových priestorov a vecného vybavenia č. 187/2000 medzi NsP [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]“ pre účely prevádzkovania neštátneho zdravotníckeho zariadenia v odbore stomatológie.

Podľa názoru sťažovateľa na základe kúpnej zmluvy z 27. apríla 2001 „platnosť zmluvy o nájme nebytových priestorov medzi NsP [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] skončila k termínu 1. 5. 2001 v zmysle § 36 OZ. [REDAKOVANÉ] prestal k uvedenému dátumu disponovať priestormi na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti a prestal splňať podmienky ustanovenia § 32 ods.(3) písm. h, zák. č. 277/1994 Z. z.

Zmluva o nájme nebytových priestorov a vecného vybavenia č. 187/2000 uzavretá medzi NsP [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako aj Povolenie na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológia v NZZ pod číslom 2000/08797 zo dňa 11. 9. 2000 neboli súčasťou schváleného privatizačného projektu časti zdravotníckeho

zariadenia NsP [REDACTED] - časť Obvodné zdravotné stredisko [REDACTED]

Dňa 27. 4. 2001 bola podpísaná kúpna zmluva o predaji časti podniku č. 2068/2001 s účinnosťou od 1. 5. 2001 a novým vlastníkom OZS [REDACTED] sa stal [REDACTED], ktorý v zmysle § 17 zákona č.92/1991 Zb. prevzal práva a povinnosti podniku z pracovnoprávných vzťahov k zamestnancom pracujúcim v jeho organizačnej zložke ktorých sa privatizácia týka a prechádzajú na nadobúdateľa [REDACTED], teda [REDACTED] sa stal zamestnancom [REDACTED].

[REDACTED] neuzatvoril novú nájomnú zmluvu s novým vlastníkom objektu OZS [REDACTED] - [REDACTED].“

V ďalšej časti oboch obsahovo takmer zhodných sťažností sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že [REDACTED] „protiprávne nezákonným spôsobom odcudzil vec, ktorá mu legitímne nepatrí“, a to „zdravotnú dokumentáciu zo sprivatizovaného zdravotníckeho zariadenia“. Túto skutočnosť majú potvrdzovať aj vyjadrenia [REDACTED], ktoré učinil 12. júna 2013 na súdnom pojednávaní v sťažovateľom bližšie neoznačenom súdnom konaní pred Okresným súdom Michalovce. Tieto vyjadrenia ako dôkazy o trestnej činnosti sťažovateľ poskytol generálnej prokuratúre a sú aj súčasťou spisovej dokumentácie nižších stupňov prokuratúry.

Sťažovateľ vo vzťahu k oznámeniu generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 1052/14/1000-10 z 9. februára 2015 uviedol, že „nakoľko sú splnené zákonné znaky trvajúceho prečinu krádeže, porušovateľ Generálna prokuratúra SR svojim nekonaním – opomenutím porušila moje ústavné právo na inú právnu ochranu“.

Vo vzťahu k oznámeniu č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-9 zo 16. februára 2015 uviedol, že «v čase na to príhodnom mali nižšie zložky prokuratúry v zmysle zákona o prokuratúre uplatniť svoje administratívne opatrenia „Upozornenie“ eventuálne „Protest“ prokuratúra v zákonnej trojročnej lehote», prípadne podať návrh na začatie konania podľa „§ 35 (1) písmena f) O. s. p.».

Navyše boli podľa sťažovateľa „naplnené dôvody § 243e O. s. p. v čase na to príhodnom a nižšie zložky prokuratúry boli povinné na to pohotovo reagovať a podať návrh na mimoriadne dovolanie generálnemu prokurátorovi proti nezákonnému rozhodnutiu Okresného súdu v Michalovciach. Aj v netrestnej oblasti porušovateľ Generálna prokuratúra SR svojím nekonaním - opomenutím porušila moje ústavné právo na inú právnu ochranu“.

Napokon k namietanému oznámeniu č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-24 z 24. februára 2015 sťažovateľ namieta, že „nadriadený prokurátor mal povinnosť konkrétne vydať úlohu pokynom svojim podriadeným prokurátorom, a preskúmať celý skutkový stav po trestnoprávnej línii dotknutých orgánov a vyvodiť osobnú zodpovednosť osôb, ktoré participovali na nezákonnom postupe dotknutých orgánov nie len prokuratúry, ale aj iných dotknutých osôb pre ich nekonanie v zmysle platnej legislatívy“.

Vo vzťahu ku všetkým namietaným oznámeniam generálnej prokuratúry sťažovateľ konštatuje, že nezákonným postupom mu bol odňatý majetok, ktorý „nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 27. 4. 2001 o predaji časti podniku č.2068/2001 s účinnosťou od 1. 5. 2001 uzavretej s FNM SR“, čím došlo „k porušeniu nielen môjho práva na majetok, ale aj práva na ochranu môjho majetku v zmysle čl. 20 odsek (1) Ústavy Slovenskej republiky“.

Podľa názoru sťažovateľa „... správnosť postupu pri vybavovaní mojich predchádzajúcich podnetov nižšími zložkami prokuratúry, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sústredene nepreskúmala. Takto mi bolo odňaté moje subjektívne právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované mi § 31-§ 36 zákona číslo 153/2001 Z. z. o prokuratúre v spojení s § 26 ods.(1) zákona číslo 154/2001 Z. z. O prokurátoroch“.

V petite svojich sťažností sťažovateľ navrhol vysloviť porušenie jeho označených základných práv namietanými oznámeniami generálnej prokuratúry a namietané oznámenia zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie generálnej prokuratúre. Sťažovateľ tiež žiadal priznať náhradu trov konania jeho právnomu zástupcovi.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K rozhodnutiu o spojení vecí na spoločné konanie

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak

v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami Rvp 3517/2015 a Rvp 4634/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľa a generálnej prokuratúry, proti ktorej sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa oznámeniami generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 1052/14/1000-10 z 9. februára 2015, č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-9 zo 16. februára 2015 a č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-24 z 24. februára 2015

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy oznámeniami generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 1052/14/1000-10 z 9. februára 2015, č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-9 zo 16. februára 2015 a č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-24 z 24. februára 2015, ktorými bol sťažovateľ upovedomený o spôsobe vybavenia jeho opakovaných podnetov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, resp. iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

V oznámení o vybavení opakovaného podnetu sťažovateľa č. k. IV/1 Gn 1052/14/1000-10 z 9. februára 2015 generálna prokuratúra uviedla:

«V opakovanom podnete žiadate preskúmať postup prokurátora Krajskej prokuratúry Košice pri vybavovaní Vášho podnetu. Namietate nesprávne právne posúdenie skutkového stavu a upovedomenie z „30. októbra 2013“ (správne má byť 31. októbra 2013) považujete za nepresvedčivé a vágne. V ďalšej časti žiadate preskúmať celú genézu týkajúcu

sa „privatizačného projektu [REDAKOVANÉ]...“ z roku 2000 a pripojiť k tomu všetky relevantné listiny a dokumenty.

Po preskúmaní spisového materiálu predloženého GP SR Krajskou prokuratúrou Košice, som v predmetnej veci nezistil pochybenia, ktoré by si vyžadovali prijatie príslušných zákonných opatrení. Stotožnil som sa so závermi prokurátora Krajskej prokuratúry Košice oznámené Vám v prípise zo dňa 31. októbra 2013 pod sp. zn. 1 Kn 410/13-2, ktorým bol odložený Váš podnet zo dňa 7. júna 2013 v časti týkajúcej sa podozrenia z krádeže zdravotnej dokumentácie privatizovanej zubnej ambulancie na sprivatizovanom OZS [REDAKOVANÉ], ktorej sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom na existujúce dostupné listiny a podklady, prokurátor krajskej prokuratúry správne posúdil ďalšie zákonné možnosti konania v tejto veci, čo Vám aj zodpovedajúcim spôsobom oznámil.

Zistil som však, že vo zvyšnej časti podnetu, spolu s obsahom Vášho opakovaného podnetu z 19. novembra 2014, je potrebné posúdiť Vami namietané skutočnosti v rámci konania na netrestnom úseku činnosti prokuratúry. Preto som pri vybavovaní opakovaného podnetu odstúpil Vaše podania zo dňa 7. júna 2013, ako aj zo dňa 19. novembra 2014 netrestnému odboru Generálnej prokuratúry SR na ďalšie opatrenia.

Vychádzajúc z preskúmania veci v časti Vami namietanej krádeže zdravotnej dokumentácie je zrejmé, že neexistujú dostatočné zákonné podklady pre postup podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku (začatie trestného stíhania) a preto bolo odmietnutie veci, ku ktorému došlo uznesením Policajného orgánu Obvodného oddelenia PZ v [REDAKOVANÉ] č. ORP-ČVS-143/PA-2002 zo dňa 31. 10. 2002 podľa § 159 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku (vtedy účinného) jediným zákonne možným rozhodnutím. Rovnako zákonným je aj uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce sp. zn. Pn 2309/2002-6 zo dňa 19. 11. 2002, ktorým zamietol ako nedôvodnú Vašu sťažnosť podanú proti citovanému uzneseniu Policajného orgánu.

Vzhľadom k tomu, že opätovným preskúmaním veci neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zo strany GP SR prijatie opatrení, ktoré by viedli k zmene stanoviska Krajskej prokuratúry Košice vyjadrené v prípise sp. zn. 1 Kn 410/13-2 zo dňa 31. októbra 2013, Váš opakovaný podnet zo dňa 19. novembra 2014, v uvedenej časti odkladám.

Súčasne Vám oznamujem, že Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky boli týmto vyčerpané všetky zákonné možnosti opätovného preskúmania Vašich podnetov v tejto ich časti a preto s poukazom na znenie ustanovenie § 34 odsek 2 Zákona o prokuratúre Vaše prípadné ďalšie podnety týkajúce sa tejto veci budú vybavené iba vtedy, ak budú obsahovať nové skutočnosti.»

V oznámení č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-9 zo 16. februára 2015, ktorým generálna prokuratúra vybavila časť opakovaného podnetu sťažovateľa, ktorá bola na vybavenie odstúpená netrestnému úseku generálnej prokuratúry, sa uvádza:

„Trestným odborom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bolo 12. februára 2015 netrestnému odboru odovzdané Vaše podanie z 19. novembra 2014 na prípadné využitie oprávnení prokuratúry v netrestnej oblasti ...

Po preskúmaní obsahu Vášho podania z 19. novembra 2014-som zistil, že je v podstatnej miere totožné s Vaším podaním z 28. októbra 2014, ktoré bolo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky doručené 5. novembra 2014. Podanie z 19. novembra 2014 neobsahuje žiadne nové okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali odchylný spôsob vybavenia ako Vám bol oznámený listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 18. decembra 2014 č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-6. Týmto považujem vec na netrestnom odbore Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky za vybavenú.“

V oznámení č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-24 z 24. februára 2015 generálna prokuratúra k opakovanému podnetu sťažovateľa uviedla:

„Na základe Vášho opakovaného podnetu som preskúmal spôsob vybavenia Vášho trestného zoznamenia z 05. 06. 2013 uznesením vyšetrovateľa PZ z 30. 09. 2013 sp. zn. ČVS: PPZ-625/NKA-PK-VY-2013 o odmietnutí veci a uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR z 30. 10. 2013 sp. zn. VII/2 Gn 166/13-14 o zamietnutí Vašej sťažnosti. Oboznámil som sa tiež so stanoviskom špeciálneho prokurátora uvedeným v jeho liste z 03. 12. 2014 sp. zn. VII/2 Gn 166/13/1000-17. Vychádzal som pritom z obsahu vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-625/NKA-PK-VY-2013. Dospel som k jednoznačnému stanovisku, že Vaše trestné oznámenie bolo vybavené zákonným spôsobom, pretože neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že osoby označené vo Vašom

trestnom oznámení spáchali či už korupčnú trestnú činnosť alebo trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Vaše subjektívne hodnotenie zákonnosti postupov a rozhodnutí uvedených osôb takouto skutočnosťou nie je.

Je potrebné uviesť, že Vašimi početnými podaniami, podnetmi a trestnými oznámeniami sa v minulosti zaoberali viaceré orgány prokuratúry, vrátane príslušných organizačných zložiek Generálnej prokuratúry SR, ktoré Vaše podnety opakovane vybavili odložením pre ich nedôvodnosť. Iné zákonné prostriedky na dosiahnutie zmeny už nemáte k dispozícii.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Váš opakovaný podnet odkladám ako nedôvodný. Súčasne Vám oznamujem, že prípadné ďalšie podnety v tejto veci bez uvedenia nových relevantných skutočností už nebudú v zmysle ustanovenia § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre na prokuratúre vybavované a nebude na ne reagované.“

Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov

a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa a namietaného oznámenia generálnej prokuratúry je ústavný súd toho názoru, že generálna prokuratúra sa opakovanými podnetmi sťažovateľa v napadnutých konaniach náležite zaoberala a o spôsobe preskúmania riadne sťažovateľa aj vyrozumela. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Ústavný súd vo vzťahu k namietaným oznámeniam považuje za potrebné poukázať aj na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči určitej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd, príp. ľudských práv a základných slobôd podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (m. m. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd preto dospel k záveru, že namietanými oznámeniami generálnej prokuratúry nedošlo k porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy namietanými oznámeniami generálnej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti neodôvodnil, v čom vidí porušenie uvedeného článku ústavy, resp. porušenie ktorých jeho atribútov namieta, a preto je sťažnosť v tejto časti nepreskúmateľná. Nepreskúmateľnosť sťažnosti v tejto časti neumožňuje ústavnému súdu dospieť k záveru o príčinnej súvislosti medzi

označeným základným právom na jednej strane a namietaným rozhodnutím na strane druhej (m. m. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07, I. ÚS 256/08).

Uvedené závery boli so zreteľom na obsah sťažností základom pre záver ústavného súdu, že obe sťažnosti sťažovateľa odmietol už pri ich predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre ich zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2016